Supt această formă cuvântul vine direct din lat. **tubula, -am**, cu căderea lui *u* din silaba penultimă întocmai ca în *subula* > sulă. De la Români cuvântul a trecut la Albanezi *tulɛ* „Backstein" pe care G. Meyer (EWA., 451) pe nedrept îl derivă din turc. *tugla*.

Din prezenţa formei aromâne, rezultă că, în latina balcanică, pe lângă *tubulus* cu înţelesul „kleine (Wasser)röhre, übertragen auf einen röhrenförmigen Dachziegel" din care a ieşit ngr. τοῦβλον „Ziegel"; τουβλώνω „belege mit Ziegeln" — care a trecut la Aromânii din Epir *tuvlă*, la Albanezi *tuvlɛ*, la Turci *tugla;* de la Turci l au luat numai Bulgarii *tugla* şi *tuhla*, nu şi Albanezii — a mai existat şi *tubula*, cu aceeaşi trecere de sens, pe care au moştenit-o Românii supt forma t u l ă la Aromânii din Macedonia, de la care a trecut, după cum am spus, la Albanezi (vezi G. Meyer, *Ngr. St*, III, 65 şi *Jahresb.*, XV, 130).

Cu acest cuvânt se dovedeşte şi la Români prezenţa unui termen de zidărie din fondul latin, despre a cărui pierdere vorbeşte J. Jud în studiul său *Probleme der altromanischen Wortgeographie* publicat în *Zeitschr. f. rom. Phil.* XXXVIII, p. 26, n.

Th. Capidan.

1. Biet.

Biet, biátă „vrednic de compătimire, sărac, sărman" se întrebuinţează ca atribut pe lângă un substantiv. Astfel: *Casele bieţilor oameni le au înecat; doi bieţi nenorociţi oameni; biete vrăbii*; *vai de biata ţară, când vom aveà războaie între noi!; biet de tine!, nici tu n'ai fost făcut în ceas bun!* etc. Arată deci o compătimire pentru o fiinţă nenorocită, care sufere de o boală, de sărăcie ori de alte cauze cari produc tristeţe, amărăciune etc., cum se vede din faimosul vers al lui Eminescu: *Vai de biet Român, săracul, Indărăt tot dă ca racul!*

Se întrebuinţează apoi ca apoziţiune pe lângă un pronume personal, cuprinzând aceleaşi sensuri, corespunzătoare fr. *pauvre*, it. *povero*. Astfel: *bietul, biata de mine!* etc.; *eu, bietul!* (comp. it. *povero me!* „bietul de mine; eu, bietul!"). Cuvântul este cunoscut în tot domeniul dacoromân.

Se întâlneşte şi varianta *bied, -ă* (Vâlcea) în care *d* se explică prin influenţa formelor, de origine slavă *bedă, bidă biedă*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

„nevoie, necaz, pacoste“ [1], de cari a fost apropiat cuvântul românesc, prin sensurile lui.

Ca origine rom. *biet* nu poate derivà din paleosl. *bědьnъ* „sărman, sărac“ [2], pentrucă nu se poate explicà trecerea lui *d* în *t* şi nici a lui *ě* în *ie*. Afară de aceste motive, alterarea lui *b* în formele dialectele *ghiet*, *bghiet* etc., arată că acesta a trebuit să fie urmat de un *i* lung sau de un *e* deschis.

Biet are caracterele fonetice ale unui cuvânt străvechiiu, de aceea a şi fost pus în legătură cu lat. *vietus* [3]. Acesta ajungeà însă în lat. vulg. la **vetus*, cum observă dl S. Puşcariu (*EW.* 201 cf. şi *REW* 9325) şi apoi, în româneşte, la **văt* (comp. lat. *verus* > rom. *văr* etc.).

Dacă luăm în considerare alte cazuri analoge ca sens, cum sânt *amărît*, *nefericit*, întrebuinţate ca şi *biet*, în locuţiunile „amărîtul de el“, „nefericitul de mine“, „un amărît de om“ etc., ajungem la concluzia că termenul de care ne ocupăm a putut fi tot un participiu, devenit adjectiv şi redus mai târziu numai la întrebuinţarea lui legată de substantive sau pronume.

Participii de acestea rămase din verbe cari au dispărut din limbă, ori numai s'au depărtat de ele ca formă şi sens, sânt de ex. *curat*, *strâmt* (de la verbul *a strânge* cu part. actual *strâns*), *beat* (de la *bĭbo*), *înţelept* (part. de azi este *înţeles*) etc.

Biet a fost un participiu care a însemnat „amărît“, „necăjit“, ca arom. *nvirinat* „posomorît, întristat“ (< *nvirinedz*) (comp. şi *nşirpicat* „rău ca un şarpe“ < *nşarpic*) [4] etc. şi duce la lat.: *bīlior - ari*, atestat în Gloss. şi tradus de unele dicţionare prin „se fâcher“, iar în Thesaurus (p. 1987) prin „irascor, χολῶ“. E atestată şi forma *biliabundus* (v. ibid, s. v.). Verbul acesta este un derivat din *bīlis* care aveà şi sensurile „amaritudo, tristitia“ [5], iar adj. *bīliosus* are şi accepţiunea „semper tristis“ (în Isid.), cum se poate vedeà şi din formula atestată în inscripţii şi în Gloss. *sine bile* „ἄλυπος“, „exempt de tristesse“.

Astfel part. *bīliatus*, al verbului atestat, cu sensul de „amă-

[1] *Dicţ. Acad* unde se dau (p. 535) şi formele slave corespunzătoare: bulg. *běda*, rut. *bidá* „nevoie, necaz“, sârb. *bijéda* „năpaste, învinuire nedreaptă“ (v. şi *REW.* 9325).

[2] Cihac, *Dtcţ. etim.*, II, 13.

[3] O. Densusianu, *H. l. r.* 99.

[4] V. mai multe exemple în G. Pascu, *Sufixele rom*, 93 sqq.

[5] In Georges[8] se dau şi sensurile „Zorn, Unville, Verdruss“, iar *atra, nigra bilis* corespunde gr. μελαγχολία „Schwermut, Tiefsinn“.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

rît, necăjit, trist, nenorocit", ajunge în rom. la **biĭat* > **biat* fem. *biată*, plur. *bieți*, *biete*, după care s'a refăcut la singular şi masc. mai nou *biet*.

Tot astfel s'a refăcut *beat* < lat. *bĭbĭtus*, care trebuià să devie **bât*, după fem. *beată* (în *CDDE* 153, se explică prin influenţa inf. *a beà*), precum şi *boier* (mai vechiu *boiar*), *cuier* (pentru *cuiar*, după plur. *cuiere*; *oier* etc. Despre acest fenomen am vorbit şi la tratarea cuvântului *fluier*.

In ce priveşte puterea lui *i* lung de a influenţà pe *h-* inițial, deşi urmà un *l*, nu o vocală, lucrul s'a petrecut ca şi în **fīlianus* > arom. *h'il'in*, rom. *fin*, dial. *hin*; *fiiastru*, *hiiastru* arom. *h'il'astru* < lat. *fīliastĕr*; *iert* < lat. *lībĕrto* etc., în cari se vede că *ī* a avut valoarea unui *i* în hiat, chiar după dispariţia lui *l* înmuiat sau a lui *-b-* întervocalic.

Biet este prin urmare încă unul din cuvintele noastre latine cari arată stări sufleteşti şi cari au o putere de conservare ce se explică tocmai prin legarea lor de viaţa intimă a poporului.

Dintre celelalte limbi romanice numai sarda (campid.) a păstrat subst. *bilis* (*REW* 1105).

2. Arom. **muşat** (istror. muşåt) „frumos".

Cuvântul aceasta e considerat de obiceiu ca un derivat din *frumos* — **frumuşat*, cu afereza silabei *fru-*. Această explicare e foarte greu de admis fiindcă desvoltarea firească, susţinută de baza *frumos*, duce mai curând la **frâmşat*, ca în v. dacorom. *frâmse(a)țe*.

Ideea de „frumos" este însă legată şi de aceea de „tânăr", „gras", „sănătos", „roşu la faţă" (comp. Berneker, *Et. Wb.*, 607 la *krasa*, cu diverse forme slave, având sensurile de „roşu, gras, frumos", „blühen, Farbe, Blut" etc.). Lat. *almus* „nourrissant, nourricier, bienfaisant, bon, sain" are derivatul *almitas* „grâce, beauté", *almities* id.

Această atmosferă semantică şi fonetismul cuvântului rom. duc la lat. **musteus** „jung, frisch, neu", care, ca şi *mustus*, se întrebuinţà ca adjectiv pe lângă *agna*, *vinum* etc. In limbile roman. găsim gen. *mušu* „gut genährt" şi mai ales span. *mozo*, port. *moço* „jung", „Bursche" (*REW*, 5779).

Schuchardt se ocupă pe larg de soartea lui *musteus* [1] în limbile roman. şi dă exemple apropiate de ale cuvântului nostru

[1] *Romanische Etymolog.* I. 57 sqq., II. 5—6.

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

Astfel derivate din lat. *vinosus* (în sensul de „ceea ce are coloarea ca de vin roşu") ajung să însemne în lomb. şi emil. „grassotto e morbido", „ilare", piacevole", iar gen. *musciu* „benestante" „ben pasciuto", „agiato"; it nord. *mostos* „heiter, rundlich, angenehm", deci toate referitoare la înfăţişarea exterioară a omului.

Prin urmare baza lui *muşat* este un derivat, adjectiv participial din **muş* (< **musteus**), cu sensul de „tânăr (comp. „Român verde"), plin la faţă, sănătos" (sensul primitiv al gr. καλός este „sanus", Boisacq, s. v.), „gras", cu faţa rotundă, cum sânt copiii şi tinerii. Toate aceste sensuri le-am văzut la exemplele de mai sus. Că se va fi amestecat şi noţiunea de „roşu" (vin, must), amintită de Schuchardt, care duce şi ea la ideea de „frumos" (v. formele slave), este posibil, dar faptul acesta nu e numai decât necesar pentru înţelegerea desvoltării semantice a lui *muşat*.

Acesta a trebuit să existe odată şi în dacorom., căci numele propriu *Muşat*, al vechilor voevozi, existent şi azi, nu poate fi decât acelaşi cuvânt. In „Documentele lui Ştefan cel Mare", publicate de I. Bogdan, se întâlneşte şi numele *Muşa*, care e greu de despărţit de *Muşata* şi *Muşat* [1]. Iar, dacă este aşa, atunci *Muşa* ar fi forma mai veche, corespunzătoare lat. *musteus, -a*, care ajunge în rom., din punct de vedere fonetic, la *muş(ă)*.

3. Râncaciu, râncă.

Se numeşte boul sau calul rău castrat, sau rămas cu un singur testicul. Se întâlnesc şi formele *râncău* [2] şi *rânc* [3].

Este lat. **ramex, -icis** „hernie", „varicocèle" (comp. şi *ramicosus* „qui souffre d'une hernie"), devenit **ram(e)ce* + suf. *-aciu* > *râncaciu*, prin trecerea lui *m* > *n* înainte de guturală, de care am vorbit în altă parte a acestui volum. Transmont. (Portug.) **rancolho** este mai curând din aceeaşi bază cu cel rom., decât franc. *rank* „kreuzlahm", „gekrümmt" [4].

BCU Cluj / Central University Library Cluj

[1] Cf. I. Bogdan, *o. c.* III, 157: ...*fata Muşatei*... *şi nepoatele lor de soră Muşa, cu sora ei Anuşca.* Sensul ar fi deci „Mândra", „Frumoasa".

[2] Cf. Tiktin, *Dicţ.* s. v.; Şăineanu, *Dicţ.*, cu definiţia „boul rămas defectuos de la întorsul testiculelor".

[3] *Revista crit. lit.* III, 167.

[4] *REW* 7044.

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

Înţelesul a fost cel de animal care sufere, care a rămas cu un defect la testicule, prin castrarea rău făcută şi apoi (bou, cal) „cu un testicul". Forma *rânc* presupune un **ramicus*, dar, cum cea mai răspândită e *râncaciu*, atestat şi în arom. *arungaciu*, cu acelaşi sens [1], ar puteà fi însuşi subst. *ramex*, *-icem*, > *rânc* (pentru **rânce*), din plur. *ránci* (comp. *berbec*, *purec*) S'a zis adecă „un rânc de cal, bou", cum se zice „o boală de vacă", „o râie de capră", „neà taláne"! (i se zice calului). Toate acestea sânt nume de boale, întrebuinţate ca epitete pentru animale.

Ramex este derivat din *ramus* (v. Walde [2] 640). De aceea cred că şi **rânchă**, cu care Tiktin pune în legătură pe *râncaciu*, este lat. ***ramica** (< *ramus*) devenit *rânchă*, prin aceeaşi transformare fonetică arătată mai sus. Cuvântul s'a păstrat şi în fr. *ranche*, de unde derivatul *rancher* „Wagenrunge" (*REW.* 7026 s. v. **ramica* Leitersprosse").

Sensurile ce le are *rânchă*, foarte apropiate de ale cuvântului fr., sânt: „nuià" (la Dosofteiu), „vână de bou" (Ochsenzimmer), „legăturile leucelor de carâmbii carului" [2], care se ştie se fac şi din cercuri de nuiele împletite (comp. fr. *rancher*).

Pentru sensul de „vână de bou" să se compare *vargă*, *vergea*, care poate fi de lemn sau de fier şi se întrebuinţează azi ca şi *rânca* (în Moldova) cu accepţiunea de „nuià", „vargă" de bătut (comp. şi *coardă*, de lemn, deci o nuia, sau de os). Tiktin citează, de altfel, pentru sensul de „Ochsenzimmer", fraza *Îl bătù cu o rânchă atât de tare încât şi astăzi vânătăile stau neşterse...*

4. Râjniţă, a râjnì; Râjnov (sat) etc

Râjniţa este un instrument de măcinat, compus din două pietre mai mici decât cele de la moară, dintre care cea de deasupra se învârteşte cu mâna, cu ajutorul unui mâner. Această morişcă mai există şi azi în unele părţi din Ardeal şi Moldova [3], după cât

[1] V. dicţionarul lui Dalametra.

[2] *DR* II, 604, unde dl Puşcariu revine asupra explicaţiei mai vechi a lui *râncaciu* din **renicus* şi arată că e grea derivarea lui *rânchă* din paleosl. рѫка „Arm" (dată de Tiktin), din cauza sensurilor cuvântului rom. Greutatea fonetică ce o observă d-sa pentru o apropiere de germ. *Ranke* (cu *wr-* la origine) îndreaptă şi mai mult privirile spre baza lat. dată de mine.

[3] *Şezătoarea* VIII, 91: „râşniţa e o morişcă purtată cu mâna, în ea se face şi făină şi crupe"; cf. şi Păcală, *Mon. Răşinari* 436. In *Chest. Hasdeu* VII, 171 (Ialomiţa) se dă cu sensul de „moară".

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

ştiu eu. Geograficeşte n'am putut stabili existenţa obiectului, dar cuvântul este general în dacoromână. In limba v. rom. se întâlneşte şi cu sensul de „moară", iar astăzi designează în special maşina mică de măcinat cafeà.

Damé traduce cuvântul în dicţionarul său cu „moulin à bras", „mulin à café"; *Lex. Budan* cu „mola manuaria", „Handmühle" [1]

Râjniţa cu pietre se poate purtà şi cu căruţa, nu e fixă ca moara. De aceea în vremuri de bejenie, de mişcări de populaţii, de fugă dinaintea primejdiilor, cum îmi spuneau odată nişte ţărani din Ialomiţa, se puteau măcinà cerealele pentru a face făină, chiar în căruţă, în cursul mersului. E un cuvânt din cele mai interesante din punctul de vedere al metodei ce trebue întrebuinţată în cercetările etimologice. Fiind un termin care se leagă de un instrument, sensul lui, ca în genere la orice termin tehnic, nu trebue considerat ca rezultat al unei evoluţii semantice, cum face Tiktin, l. c., punându-l în legătură cu v. slav. *rąka* „mână", *rąčĭnica* „Halsfessel", ci mergând de-adreptul la un prototip care insemnà „moară, morişcă".

Acesta e uşor de aflat în slavă şi-l ascundeà o simplă metateză, despre care am vorbit, cu prilejul altor explicaţiuni de cuvinte româneşti [2], că trebue să-i dăm o atenţiune mai mare în cercetările lexicului nostru.

Terminul v. slav este, cum a spus foarte bine Cihac (*Dicţ. ét.* 309), žrŭny „Mühle", „pistrinum" [3], care cu sufixul *-iţă* şi cu metateză lui *ž* a ajuns la *râjniţă* (pentru **jârniţă*), iar ca sens ar corespunde rom. „morişcă". Odată a trebuit să existe şi **râjnă*, fiindcă avem şi derivatul a *râjni* „a măcinà cu râjniţa" (comp. nsl. *žrniti* „mit der Handmühle mahlen") [4] şi *râjnitoare* Improspătez această explicare a lui Cihac, pe nedrept uitată, nu numai pentru principiul amintit mai sus, dar şi pentru lămurirea numelui de localitate: *Râjnóv*, sat lângă Braşov. Acesta nu este alt-

[1] V. şi Tiktin *Dicţ.* p. 1329: *râşniţă* „Handmühle" für Getreide etc. Kaffee-, Pfeffer-, Pferdemühle".

[2] V. mai înainte *Crâmpeie de l. şi v. rom.*, p. 604.

[3] Miklosich *Et. Wb.* care dă şi forma ung. *reznycze*, împrumutată de sigur din românește. Cf. şi Walde *Et. Wb.*², 344; Feist *Et. Wb.*², 43, unde se dau şi corespondentele got. *qairnus* „μύλος"; lit. *girnos* id., cymr. *breuan* „Handmühle" etc. de la ideea de „a măcinà"

[4] Miklosich *l. c*

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

ceva decât v. slav. žrŭnovy „molae“ [1], adecă „(satul sau valea) morii“ şi arată că, întrucât nu se găseşte în nici una din formele slave, metateza s'a petrecut în limba română, ca să se poată păstrà şi într'un nume topic şi că numai după aceea a fost împrumutat de Unguri care îi zic **Rozsnyó** şi de Saşi cari îl numesc, cu etimologie populară, **Rosenau**, dar în s. XIV **Rasnov** [2]. Astfel se dovedeşte că Românii au locuit acolo înainte de Saşi şi de Unguri.

Este interesant de remarcat că numele unui alt sat din ţinutul Braşovului, **Zârneşti**, duce tot la un termin, privitor la cultura cerealelor, care e v. slav *zrŭno* „grâu“, dat bine înţeles unui nume de persoană (comp. numele rom. *Mălaiu*, *Ovesea* etc.).

De aceea e posibil ca şi numele de *Ţara Bârsii* şi *Braşov* să stea în legătură cu agricultura ce a trebuit să se facă din vremuri depărtate în acest colţ de şes [3].

Pentru a **curmà** „obosì“ (prez. indic. *cúrmu*) din arom., dl. P. Papahagi (*Scriitori Aromâni*, 205) trimite la G. Meyer, care îl pune în legătură cu ngr. κορμός, alb. *kurm* „Stumpf“, de unde mai târziu sensul de „Körper“, pe care îl are azi forma alb. Dl. Papahagi nu aprobă această legătură. In dicţionarul său etimologic, G. Meyer porneşte de la ngr. κορμί „Körper“. Cum am dovedit la locul său (în această *DR.*, 619—20), cuvântul nu poate fi socotit ca neogrec la noi, pentru că e răspândit în întreg domeniul dacoromân, se găseşte atestat şi în limba veche, iar din punct de vedere geografic, existenţa lui în aromână, albaneză şi dacoromână, dovedeşte că e din vremea când aceste graiuri erau în strânsă legătură. Evoluţia de sens şi fonetică arată şi ele vechimea cuvântului.

Adaug că **u** din alb. *kurm* (substantiv!) dovedeşte că prefacerea lui **o** + **r** din v. gr. κορμός, s'a întâmplat chiar în latina vulg., ca să se fi putut transmite astfel şi în română. Fenomenul a trebuit să fie mai răspândit, cum s'a putut vedeà din exem-

[1] V. Miklosich, *Lex. paleosl.*

[2] Cf. S. Moldovan şi N. Togan, *Dicţ. numirilor de loc. cu pop. rom. din Ungaria.* Pentru *Rasnov* comp. A. Scheiner, *Die Mundart der Burzenländer Sachsen*, p. 136

[3] Să se compare pentru această idee, got. *barizeins* „äus Gerste“, v. bulg. *brašĭno*, serbo-kroat. *brašno* „Mehl“ etc. dintr'o bază indoeurop. **bharos*, **bhars-inom* „zum Gerste gehörig“ (v. Walde Wb.[2] 272; Feist *o. c.*, 60). (*Ţara*) *Bârsii* ar fi astfel un nume străvechiu ce ar fi însemnat „Ţara orzului“, cu un ecou mai târziu în forma slavă *Braşov* (= „târgul cerealelor“?).

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul“
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24

plele aduse la explicarea ce am dat rom. *urdă* în legătură cu v. gr. ὀρ(ρ)ώδης < ὀρ(ρ)ός. Afară de rom. *urmă* < v. gr. ὁσμή (*ὀρμή) etc. mai amintim aici pe arom. *murnu* < lat. **morĭnus* (*CDDE, REW*, s. v.), rom. *mură* < lat. *mōrum*, rom. *curte*, alb. *kurt* etc. < lat. **curtis -em* < clas. *cohors, cohortem* (cf. *CDDE* 464, unde se adaugă „cu trecerea încă neexplicată a lui *o* la *u*"). Probabil că acest fenomen stă în legătură cu influenţa vreunui dialect v. gr. asupra lat. vulg., fiindcă se vede mai ales la cuvinte v. gr. pătrunse în latină. Chiar lat. *morum* (*morus*) este împrumutat din gr. μόρον, cum a arătat Claussen şi cum admite şi Walde (v. *Etym. Wb. lat. Spr.*[2] 495)

G. Giuglea.

Articole mărunte.

Forma de conjugare „ei face".

Intrebuinţarea formei de la singular la plural, în persoana a treia a verbelor de conjugările II-IV, e un fenomen foarte obicinuit, cu deosebire în Muntenia şi în Transilvania de sud. Conjugarea „ei face" în loc de „ei fac" se răspândeşte din ce în ce mai mult şi e una dintre cele mai dese „greşeli" pe care o fac chiar cărturarii din regiunile amintite, în graiul familiar şi mai puţin îngrijit.

Explicarea care se dă de obiceiu e următoarea: deoarece la conj. I avem *el cântă* şi *ei cântă*, această egalitate la singular şi la plural, a atras după sine o egalitate a persoanei a treia, în cele două numere, şi la celelalte conjugări.

Explicarea e simplă — prea simplă, mi se pare, ca să fie mulţumitoare. Intr'adevăr, cel ce cunoaşte limba română, trebue să constate că ea se caracterizează tocmai printr'o pronunţată tendinţă de a aveà pentru diferite funcţiuni morfologice expresiuni formale cât mai distincte. Orice mijloc formal, fie el o dezinenţă sau o modificare a tulpinei, este binevenit şi repede generalizat: *fată-fete*, atrage după sine pe *faţă-feţe*; schimbările pe care le produce dezinenţa *i* la sfârşitul tulpinei şi influenţa ei asupra vocalei tonice *(roată-roţi, stradă-străzi)* e cauza întrebuinţării tot mai mari a plurarelor în *-i* la feminine, etc. (cf. şi DR. II 37 s. u.). In consonantă deci cu această tendinţă generală a

BDD-A14692 © 1922-1923 Editura Institutului de Arte Grafice „Ardealul"
Provided by Diacronia.ro & www.dacoromanica.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 08:46:24